

pretty boy

**INGRID
OONINCX**

*Wie is de man die
naast je slaapt?*

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

Maandag, 4 september 2017

Doodeind, Noord-Brabant

Toen Hannah het erf van de boerderij op draaide en hard op de rem van de Renault trapte, knarste het grind onder de banden. Door het snerpende geluid dat uit de schuur kwam, wist ze dat Jack aan het zagen was. Ze liet het portier van de auto openstaan en rende naar de schuur. Jack stond over zijn werkbank gebogen en was bezig met iets wat een kast, tafel of stoel zou worden. Zijn onafscheidelijke pet was ver over zijn voorhoofd getrokken en zijn korte broek was een beetje afgezakt waardoor een deel van zijn gebruikte onderrug zichtbaar was. Het gesnerp stopte, alleen het geluid van de loeiende ventilator bleef over.

‘Waarom neem je je telefoon niet op?’ begon Hannah.

Jack keek op en zette zijn gehoorbeschermers af. ‘Wat?’

‘Ik heb je gebeld.’

‘Ik heb mijn telefoon helemaal niet gehoord. Wacht, even kijken...’

‘Tommie is weg.’

‘Hoezo weg?’

‘Laura en Jef hebben hem sinds gisteravond niet meer gezien.’

Jack legde zijn pet op de werkbank. Hij zag er beroerd uit. Niet gek, gezien de zuippartij van gisteravond. Eigenlijk was het onverantwoord dat hij in deze toestand met die gevaarlijke machines werkte, maar die discussie wilde ze nu niet voeren.

‘Tommie was er toch bij toen ze hier vertrokken?’

‘Dat klopt, maar onderweg hebben ze ruzie gekregen. Blijkbaar liep het helemaal uit de hand. Laura en Jef zijn apart van elkaar naar huis gelopen en dachten allebei dat Tommie bij de ander was. Vanochtend ontdekten ze pas dat hij niet in zijn bed lag. Laura belde toen ik net op het werk was aangekomen. Ik ben direct weer omgedraaid. Heb jij Tommie gezien?’

‘Vandaag bedoel je? Niet meer sinds gisteren.’

‘We moeten helpen zoeken. Ik ga naar het ven. Laura zei dat ze daar gisteravond nog is geweest.’

Jack zette zijn gehoorbeschermers op en maakte aanstalten om door te gaan met zagen.

‘Ga je gewoon verder met werken? Tommie is vermist!’ Haar stem sloeg over.

‘Maar jij gaat toch al zoeken? Deze opdracht moet deze week af zijn. Wat moet ik anders doen?’

‘Helpen natuurlijk!’

‘Doe eens rustig. Je zei dat ze ruzie hadden. Misschien is Tommie daarvan geschrokken en heeft hij zich ergens verstopt. In een kast of onder een bed. Dat doet Max toch ook weleens als hij overstuur is?’

Hoe kon hij dat nu zeggen? ‘Stel je voor dat het een van onze kinderen was. Hoe ongerust zou je dan zijn? Tommie is nog maar acht!’ Ze wachtte zijn antwoord niet meer af. ‘Jij gaat nu in het bos hierachter zoeken.’

Zonder nog om te kijken, rende ze naar de boerderij. Op het aanrecht stonden de lege flessen als getuigen van een avond die gezellig begonnen was. Rum, bier, wijn. Hannah had drie wijntjes gedronken, maar Jack had van de gelegenheid gebruikgemaakt om weer eens flink door te halen. Zo erg dat hij op de bank in de schuur had geslapen. Laura en Jef waren niet de enigen die de zwoele nazomeravond hadden afgesloten met een fikse ruzie.

Donderdag, 19 mei 1994

Truth or Consequences,
New Mexico, Verenigde Staten

Toen Billy en Bird thuiskwamen, lag Allison languit op de bank. Ze droeg een grijze joggingbroek en een slonzig shirt van Walmart. Op haar buik stond een asbak die tot de rand was gevuld met sigarettenpeuken.

‘Eindelijk,’ zei ze terwijl ze zich uitrekte. ‘Die kuthond heeft de hele dag zitten janken.’

Billy opende de deur van de slaapkamer en bevrijdde Charlie die enthousiast op hem af sprong.

‘Neem dat beest voortaan mee. Dat gejangk is niet te verdragen.’

‘Ik kan hem toch niet mee naar school nemen?’

‘Dan laat je hem in de auto. Zolang hij maar niet hier is. Heb je een sigaret voor me?’

Billy dacht aan de laatste sigaret in zijn pakje en trok een spijtig gezicht. ‘Sorry mam.’

Tussen Allison's dunne wenkbrauwen verscheen een frons. ‘Kun je dan niet even sigaretten voor me gaan kopen?’

‘Ik heb veel huiswerk.’

Allison zette de asbak op de grond en kwam overeind. Hij wist wat er ging komen.

‘Ik sta de hele dag motelkamers te poetsen om jullie vreten te geven, maar als ik jullie eens iets vraag zijn jullie te beroerd om

het te doen. Waar heb ik in godsnaam van die ondankbare kinderen aan te danken?’

Er stond een halfleeg flesje bier naast de bank. Een duidelijk signaal dat ze ruzie had gehad met zijn nieuwste stiefvader Don, een fanatiek kerkganger en geheelonthouder.

Allison volgde zijn blik, greep het bierflesje en dronk het demonstratief in een paar slokken leeg. Billy ging op de enige stoel zitten die, naast de bank, in de smalle woonkamer van de stacaravan paste. Het was een fauteuil van rafelige groene ribstof. Bird had hem langs de weg gevonden, waarschijnlijk was het een ongewenst overblijfsel van een garage sale.

Hij haalde zijn pakje sigaretten tevoorschijn. ‘Kijk mam, ik heb toch nog een sigaret gevonden.’ Billy wachtte totdat ze hem aangestoken had. ‘Heb je ruzie gehad met Don?’

‘Die klootzak hoeft hier nooit meer te komen.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Hij zat weer te zeiken over stoppen met roken, gezonder eten en dat ik jullie anders moet opvoeden. Ik heb er genoeg van. Ik doe toch mijn best? Daar gaat het toch om of niet soms?’ Ze keek hem uitdagend aan.

Billy zweeg.

‘Met die klotekerk van hem heb ik het ook gehad. Ik zit nog steeds in een caravan, moet mezelf nog steeds halfdood werken voor een paar centen. Ze brengen het leuk, maar als ik thuiskom, zit ik nog steeds in dezelfde shit.’ Allison blies de sigarettenrook uit door haar neus waardoor ze op een briesende stier leek. ‘Was Alex er nog maar.’

Billy onderdrukte een zucht. Daar ging ze weer. Alex had het krap twee jaar met zijn moeder uitgehouden. Uiteindelijk verdroeg hij haar valse buien niet meer en vertrok naar een andere vrouw. Elke keer als een kerel haar tegenviel, begon Allison weer over Alex alsof hij de ware was geweest. Blijkbaar was ze vergeten door wat voor hel ze die arme man had laten gaan.

Hij keek naar Bird die in een hoek van de caravan op de

grond zat en achtjes reed met zijn onafscheidelijke Dinky Toy. 'Wij hebben niemand nodig mam. We redden het wel met z'n drieën.'

Hij stond op. 'Ik ga samen met Bird sigaretten kopen.' In de jampot die als huishoudpot diende zaten nog maar een paar dollarbiljetten. 'Moet ik ook nog wat te eten meenemen?'

'Doe maar.'

'Dan heb ik meer geld nodig.'

'Kun je voorschieten, Bill?'

Zo noemde ze hem altijd als ze volwassen daden van hem verwachtte. Hij knikte. Niet alleen Charlie, maar ook Bird keek meteen op toen hij float. 'Kom mee Bird. We gaan je leren hoe je boodschappen moet doen.'

Zwijgend liepen Billy, Bird en Charlie naar het kleine winkeltje annex tankstation op zo'n vijfhonderd meter afstand van hun huis. Ze verkochten er pornoblaadjes, blikvoer, snoep, drank en sigaretten. De eigenaar van de winkel was een pezige vijftiger met een kaal hoofd en een ongezonde belangstelling voor jonge meisjes. Toen ze hier net woonden, had Billy gezien dat hij met zijn kruis tegen de toonbank stond aan te duwen toen een aantal meisjes in korte broek en bikinitop ijsjes kwam kopen.

De inhoud van de huishoudpot zou net voldoende zijn voor de rookwaren. Billy doorzocht zijn broekzakken, maar vond alleen wat kleingeld.

Hij gaf de dollarbiljetten aan zijn broertje. 'Jij moet bij die man aan de toonbank sigaretten kopen. Vraag om Lucky Strike.'

Bird pakte het geld aan en liep traag naar de toonbank. De eigenaar was bezig met het vullen van het schap met sigaretten. Bird bleef zwijgend bij de kassa wachten. Pas toen Billy float, draaide de eigenaar zich om. Met monotone stem vroeg Bird om een pakje Lucky Strike.

Snel bewoog Billy zich tussen de winkelrekken door, griste een blikje gehaktballen in tomatensaus van een schap en stopte het in de zak van zijn hoodie. Hij hoorde het geluid van de kassa die

geopend werd. De eigenaar vroeg of Bird nog iets anders wenste, maar Bird gaf geen antwoord omdat ze dat vooraf niet hadden geoeftend.

Billy liep naar de uitgang en floot. Charlie die buiten had liggen wachten, stond kwispelend op.

Bird gaf hem het pakje sigaretten. Billy gaf zijn broertje een knipoog. 'Zie je wel dat je het kunt. De volgende keer kunnen we meer dingen kopen.'

Toen Billy de argwanende blik van de eigenaar zag, stak hij zijn hand op om te groeten. Door die beweging viel het blik gehaktballen uit zijn zak en kletterde op de stoeptegels.

De winkeleigenaar was er snel bij. 'Vuile dief. Betalen zal je.'

Schuldbewust raapte Billy het blik op. 'Natuurlijk. Ik kom zo snel mogelijk terug om af te rekenen.'

'Geef hier verdomme! Ik probeer eerlijke handel te drijven en jullie belazeren de boel.'

'Ik betaal binnenkort. Echt.' Charlie duwde zijn lijf onrustig tegen zijn been.

'Ik zou jou en je achterlijke broertje moeten aangeven!'

'Ik zet het blik gewoon terug, oké? Sorry.'

De winkeleigenaar maakte zich breed en zette een stap in zijn richting. Charlie gromde en ontblootte zijn tanden.

'Houd die pitbull in bedwang!'

'Dat is geen pitbull, maar een Staffordshire terriër,' corrigeerde Bird hem.

'Af Charlie,' commandeerde Billy. De hond ging meteen liggen.

'Jullie zijn toch in de oude caravan van Graham Hinkley komen wonen?'

Billy zweeg.

'Het gaat van kwaad tot erger. Eerst de Mexicanen en nu komt ook het allerlaagste soort white trash de stad binnen paraderen. Straks durft hier geen toerist meer te komen. Oprotten jullie!'

Zwijgend liepen Billy en Bird terug naar huis. Charlie volgde in hun voetspoor. Al met al hadden ze geluk gehad dat de winkelier

de politie niet had gebeld, want nog een veroordeling op Billy's naam zou vergaande gevolgen hebben.

Allison lag nog steeds op de bank en produceerde zachte snurkgeluidjes. Bird ging in de hoek van de woonkamer zitten om daar steeds dezelfde achtjes met zijn Dinky Toy te rijden. Billy legde het pakje Lucky Strike naast het lege flesje bier op de grond. Daarna floot hij Charlie en trok de deur van de caravan zachtjes achter zich dicht.

Maandag, 4 september 2017

Doodeind

De schaduwen werden al langer, maar het was nog steeds erg warm. Muggen zoemden hinderlijk om Jacks hoofd. Wegslaan had geen zin, want na elke poging leek de muggenpopulatie zich te verdubbelen. Samen met tientallen mannen en vrouwen vormde hij een langgerekt lint in het bos. De hoogbejaarden die niet meer zo goed ter been waren pasten op de jongste kinderen, de tieners zochten mee naar de vermiste Tommie. De speurders konden elkaar met gestrekte armen net niet aanraken en daarmee was elk deel gedekt van het te doorzoeken gebied. Jack keek naar de met verdroogde bladeren bedekte grond, maar lette ook op de bomen. Een behendig jongetje van acht kon gemakkelijk naar boven klauteren. Tommie was een houterig kereltje, maar Jack wist dat angst onvermoede talenten kon aanboren.

Aan de andere kant van de linie klonk een schrill fluitsignaal. De speurders stopten acuut met lopen en keken onzeker om zich heen. Jack zag dat Jef met grote passen wegliep. Zwijgend keken de dorpsbewoners hem na.

‘Er is vast iets gevonden,’ doorbrak iemand de gespannen stilte. Een nerveus geroezemoes ontstond. Al snel verbraken ook de andere zoekers de rij en volgden Tommies vader.

Jack bleef staan waar hij stond. Met de onderkant van zijn grauwgrijze shirt veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. ‘Ver-

vloekte ramptoeristen,' mompelde hij, terwijl hij een hevig krampgevoel in zijn maag probeerde te negeren. Hij ging rechtop staan en ademde diep in, maar dat hielp niet. Een paar seconden later lag het grootste deel van zijn avondmaaltijd op de bosgrond. Hij veegde zijn mond schoon en keek om zich heen. Gelukkig had niemand het gezien.

Iedereen stond inmiddels bij de vermeende vindplaats. De bomen weerkaatsten hun verontrustende woorden en flarden van zinnen. Ineens klonk een harde vloek, gevolgd door een huiveringwekkende stilte. Jack zocht steun bij een boom en keek naar de dorpsbewoners die zich bij de vindplaats hadden verzameld. Het was lang geleden dat hij zich zo alleen had gevoeld.